

Şirin

BU KAÇINCI KLEOPARTA ★

BİRSEN EKİM ÖZEN

ÇİZER: EŞİN YILMAZ

DENEYİM AMA NE DENEYİMİ?

Parktaki buluşmamızda bir numaralı gündemimiz, yaşamayı hayal ettiğimiz deneyimin nasıl olacağıydı. Sadık Amca, evdekilere izin kâğıtlarını imzalatmayı başarırca çok acayip bir şey yaşayacaktık ama ne yaşayacağımızı henüz hiçbirimiz bilmiyorduk.

– Bence bu, uzay araştırmaları için bir ön çalışma olabilir. Bağlak sayesinde konuyla ilgili her şeyi öğreniriz ve böylece olası bir nükleer savaşta kaçacak yerimiz olur, dedi Kıvrır.

Bu çocuğun güzel şeylerin içine böyle çok kötü şeyler sıkıştırması beni iyice

geriyor. Nereden çıktı bu nükleer işleri şimdi?

– Uzaya odaklan, diğerini boşver, dedim.

Tehlikenin farkında olmadığımı söyledi. Oysa o, sadece korktuğu yeri görüyordu.

– Benim tahminim bu, dedi. Hi. kimse bir başkasının düşüncesine karışamaz!

O, böyle söyleyince ben de kendi fikrimi geliştirmek o zaman, diye düşündüm.

– Bence okula gitmeden eğitim almayı deneyimleyeceğiz. Öyle sabahın en erken saatinde tahta sırada oturmak yok, ders boyunca sınıfta hareketsiz durmak yok, bahçenin çevresini saran duvarlar yok...

Kıvrır:

– Olmaz öyle şey, dedi.

– Bence olur, dedim.

Fisto “ikiniz de yanılıyorsunuz.” deyip araya girdi.

– Bence istediğimiz ülkeye ışınlanacağız. Mesela ben, Eyfel Kulesi’nin önünde fotoğraf çektirip dönüvereceğim.

– İnternetteki tüm bilgiler sen Fransa'ya gidesin diye mi bir araya gelecek acaba, dedi Kıvrır.

– Nükleer saldırı için bir araya gelmelerinden iyidir, dedim.

Hombili:

– Bence dünyanın en lezzetli yemeklerini deneyimleyeceğiz ama internetteki gibi sadece görecekssek ve yiyemeyeceksek benim için anlamsız, dedi yüzünü asarak.

Lokum:

– Sadece kendi açımızdan düşünmeyelim, dedi gülümseyerek. Başkalarına yararı olacaksa o da güzel ama, değil mi?

– Tabii, deyip başımızı salladık.

Aslında biraz da bize yararı dokunsa daha güzeldi. Bunu kibarlıktan kimse söylemedi ama ben arkadaşlarımla da benimle aynı fikirde olduğunu anladım.

***

Eve gittiğimizde bizi bambaşka konular bekliyordu. En azından bizim evde öyleydi. Annem “deneyim” kelimesini duyunca panikledi.

– Adı da Bağlak'mış. Allah Allah! Bu, insanda bağımlılık yapan bir şey olmasın sakın.

O anda aklına gelenlerden dehşete kapılmış olmalı ki gözleri kocaman açıldı.

– Eyvah! Sakın çocuklarımızın üzerinde yeni bir ilaç deneyecek olmasınlar. Hayır, hayır, kesinlikle olmaz! Yan etkileri bilinmeyen şeyleri çocuklarımızın üstünde denemelerine izin veremem.

Babam pek de öyle düşünmüyordu. Anneme, sakın olması gerektiğini ve bilgilendirme toplantısına gittiklerinde tüm soruların cevaplarını öğreneceklerini söyledi.

Akşam yemeğinden sonra hepimizin anne babası Bağlak'ın yolunu tuttu. Orada acayip açıklamalar dinleyecekler ve ikna olurlarsa bizim bu deneyimi yaşamamıza izin vereceklerdi. Ne olur versinlerdi! Yarımda duramayacak kadar heyecanlanmıştım.

Annemler geri döndüklerinde yüzlerindeki gülümsemeden izin verdiklerini hemen anladım. Demek ki yarın harika geçecekti.

Beni karşılarına alıp ciddi bir konuşma yapmaya hazırladılar.

Bu konuşmalar genellikle tasarruflu olma, komşulara kibar davranma, derslerim veya yaramazlıklarım hakkında olur. Bu durum hiç hoşuma gitmez. Fakat bu kez ortada bir tuhaflık var. Çünkü bağlak hem beni hem onları heyecanlandırmış. Bağlak için heyecanlılarsa ben bu deneyimi büyük ihtimal beğenmeyeceğim demektir.

– Şirinciğim, bu projeyle ilgili her ayrıntıyı bize detaylıca anlattılar. Her şey güvenli görünüyor, projeye katılabiliyorsunuz. Ancak yarına kadar ilgini çeken bir konu seçmelisin.

Babamın söylediklerini tam anlamamıştım.

– Nasıl yani, ne hakkında?

– Hangi konu hakkında daha çok bilgin olmasını isterdin? Her ayrıntısını öğrenmek istediğin bir konu seçmeliymişsin. Bir düşün bakalım, neler bulacaksın görelim.

– Ooo, ondan kolay ne var, dedim.

Düşünmeye başlayınca fark ettim ki hiç de kolay değilmiş. Ne istemediğimi biliyordum: Örümcekler. Bundan emindim ama ne istediğimi tam olarak bilmiyordum. Aslında her şey ilgimi çekebiliyor. Düşüncelerim birer kuş gibi oradan oraya uçuyor. Şu anda biri, zihnimin fotoğrafını çekse oraların, çekmecemin içi gibi yani karmakarışık olduğunu anlardı. Aklıma önce uzay geldi. Sonra, taş devrinde insanların nasıl yaşadığını mı dert edinsem, dedim. Onlara akıl veremeyeceğimi düşününce ilgim azaldı. Bir sürü karar verdim, vazgeçtim, ilgimi en çok çeken nedir bulamadım. Uykuya dalmadan önce “Acaba rüyaları mı araştırırsam?” diye bile düşündüm.